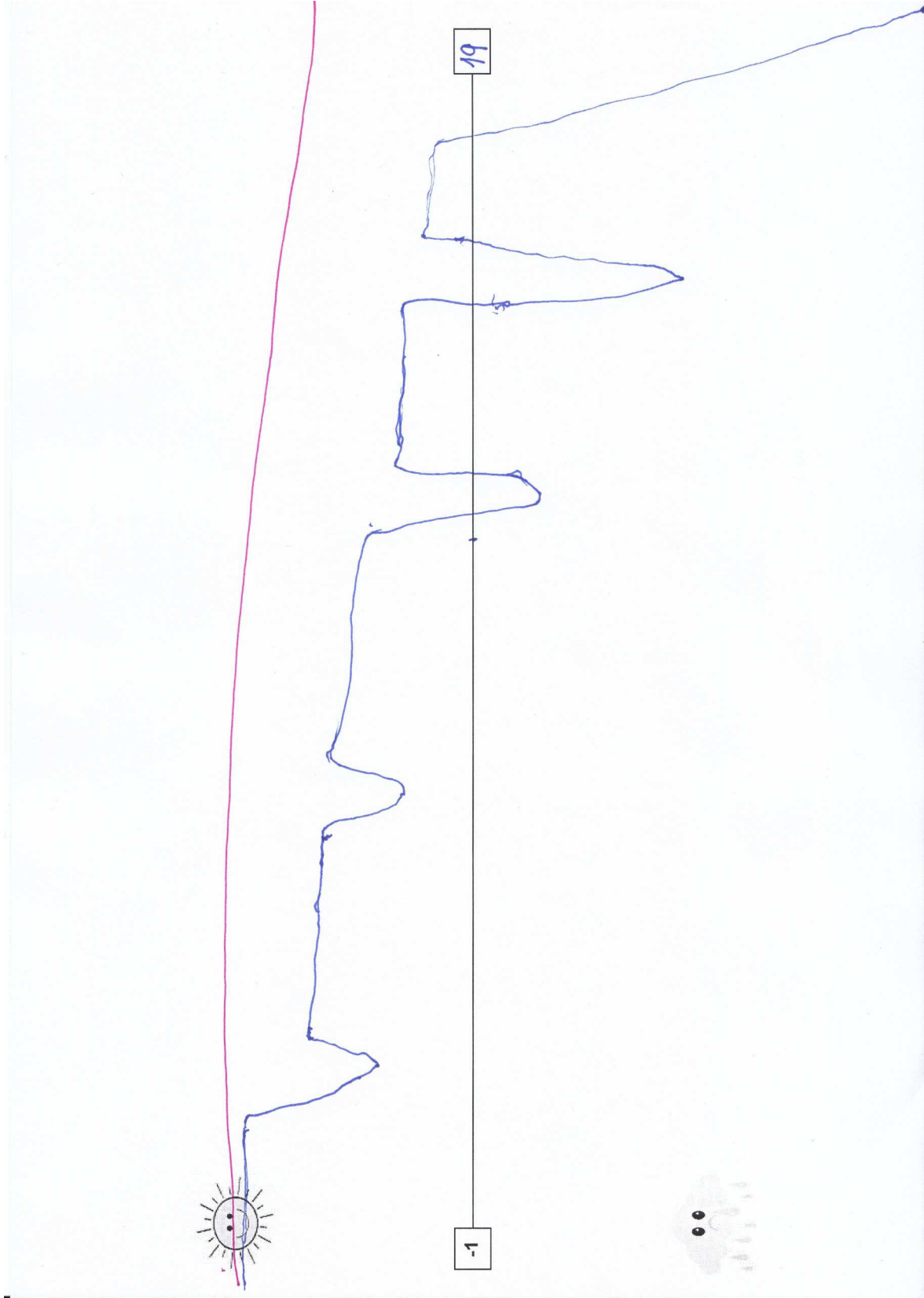
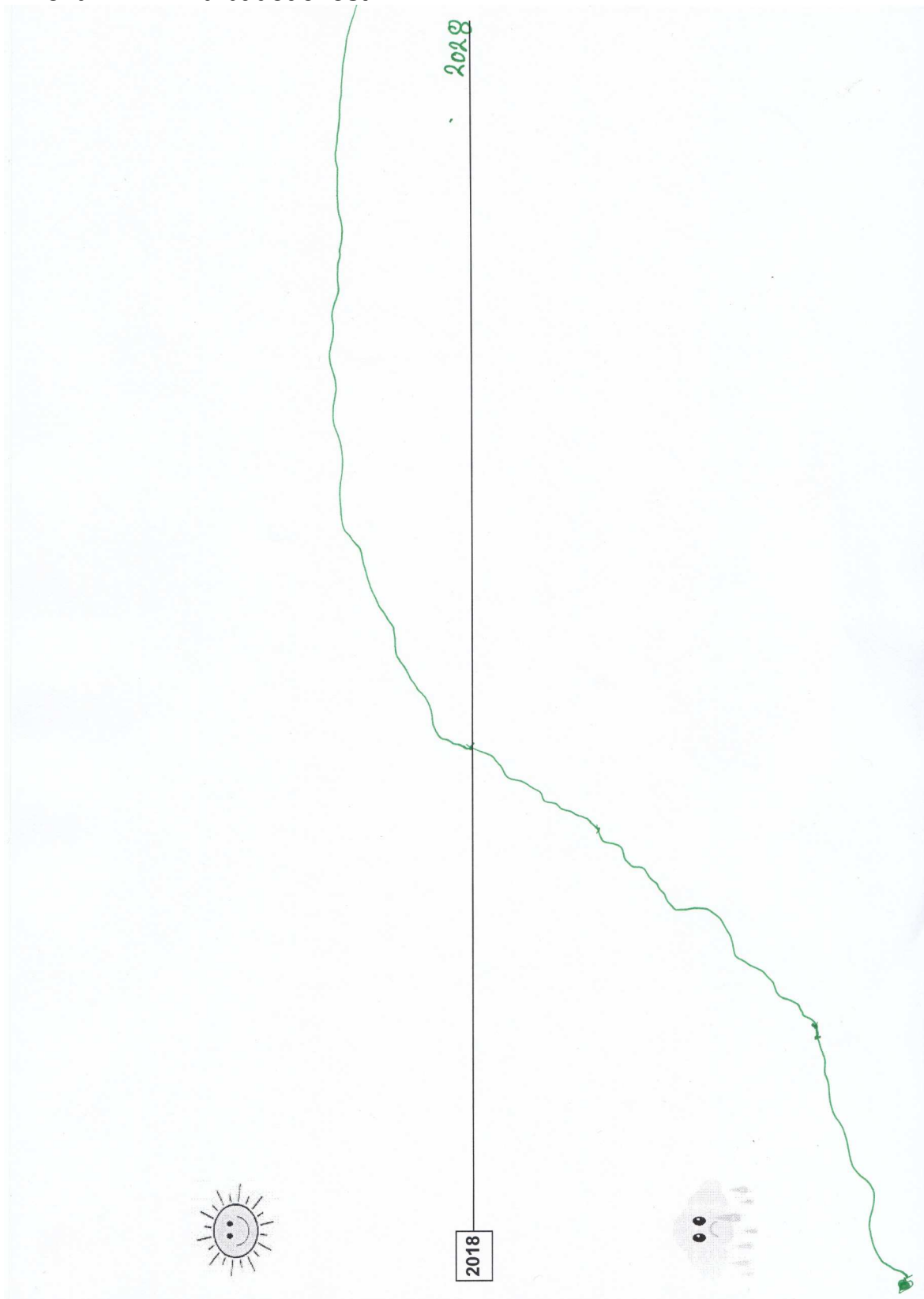

Příloha 1 – Křivka života

Příloha 2 – Křivka budoucnosti

Příloha 3 – Ukázkový rozhovor (paní Bartošová)

19.3.2018 v mateřské škole

- B2 1. PK: *„No tak já sem se přišel zeptat, po dlouhý době vlastně, jak se vám daří, jak to de vlastně u vás s Broňou, co se stalo, co se přihodilo nového?“*
- B2 2. Paní B: *„Nového se přihodila puberta, už je to asi pět let, a je to takový drsný. Je to drsný, je to náročný, takže v roce dva tisíce patnáct. Broňa začal navštěvovat chráněné bydlení, který funguje teda vod pondělí do pátku, na víkendy je doma. A i tak mi to jako výrazně pomohlo, protože manžel s nim každý ráno jezdil do školy, pak do práce a prostě Broňa nebyl schopnej ráno vstát a tak manžel jako když už potřetí šel ten týden pozdě do práce, tak už z toho byl taky jako dost to vykojenej. Tak, když už i můj muž brečel, což jako tak, dcera jako říkala ať je táta v pořádku, prostě říkala, to že brečím já je normální že jo, ale, když už i ten chlap to na něj takhle dolehne, tak sme, prostě usoudili že je fakt jako na čase aby, Broňa, vylétl trošku z hnízda. A on hrozně chtěl. Kousek od nás je chráněné bydlení domov Brčálník a, oni tam o něj měli velkej zájem. Takže s nima je na tábor, vyzkoušeli si to s ním, tak mi i pak vlastně, když se tohle stalo, tak pár dní na to mi volala paní ředitelka, že by vo Broňu moc stáli a já sem říkala: ani nevíte, že voláte uplně načas, my sme ted' prostě připravený jako, ho do toho chráněného bydlení dát akorát že ta cena jako je brutální jo, to prostě šesnáct a půl tisíce měsíčně, Broňův příspěvek na péči to nepokryl samozřejmě, ten měl Broňa dvanáct, takže sme to museli dotovat my a, takže to sme tak jako, to byla vlastně ta brzda proč sme to nechtěli udělat jako hned, protože sme nevěděli jak to finančně utáhneme. Ale nakonec sme si prostě uvědomili díky tomu že, tohle je platba číslo jedna. A takže, vod února je Broňa v tom chráněném bydlení, teda dva tisíce patnáct, je tam spokojený, no hrozně mu to tam svědčí, je tam fakt spokojenej, má to tam rád, je tam radši s nima než s náma, jít na víkend domu je hrozná otrava, ale oni o víkendu prostě nefungujou.“*
- B2 3. PK: *„Jasně, To sou ty pubertáci, no. Jasně, no.“*
- B2 4. Paní B: *„To je přirozený takový. Moje dcery taky v tom věku jako, trávily víkendy u kamarádů, nebo různě prostě tak jako cestovaly že jo. A je to přirozený, patří to k tomu věku, ale on na to nemá tu mentalitu že jo. No tak, sme rádi za chráněné bydlení, musel teda změnit školu, protože voni by nebyli jako schopný ho vozit do Růzveltky takže, zároveň Broňa i jako změnil školu a chodí do, Chotounský, no. Tam je taky jako a, chvílku mu to trvalo než se tam adaptoval. Do Brčálníku musím říct že, rodinu vyměnil za domov Brčálník, takle. Úplně bez jakýhokoliv prožívání. Výměna školy byla dost náročná. A vlastně tam odmítal svačit, odmítal obědvat,“*
- B2 5. PK: *„A to šel vlastně spolu s tím že jo?“*

- B2 6. Paní B: „*On byl prvního půlroku byl ve Sluníčku, to to druhý pololetí že v tý škole nebylo místo, a vzdělával se tam, a ve škole, do školy šel potom od září. A i tak ta změna pro něj byla jako fakt náročná. Že to na něm bylo vidět, tak sme se s panem učitelem jako domlouvali že mu udělaj nákej sešit, aby tam viděl zpětně tu historii svojí s tou v tý Chotounský, takže tam měli jídelnu, kuchařky, spolužáky, učitele a, todleto tak trvalo čtrnáct dní co mu potom přilepovali dycky nějaký jeho nový fotky, a pak najednou se to přecvaklo a už tam zdomácněl jo? no. No takže, a s tou pubertou je spojený prostě kde co. On, začal bejt víc agresivní, manžel má zdrápaný ruce, na mě to nedělá, na mě si to nedovolí, ale na toho tátu, asi jak sou takový ty dva kohouti na jednom smetišti, tak na toho tátu útočí, na mladšího bráchu útočí. Ted', je to dva a půl roku co začal plivat. A horší se to. A já už jako, jako nevím co s tím, bavili sme se v chráněném bydlení s tím jeho, asistentem, ale vono na to prostě není páka. Jim to nedělá, nám to prostě dělá a nám to dělat asi prostě dlouho bude protože ví, že nám to vadí a jelikož je v pubertě, tak je apriori nastavenej na to dělat to, co nám vadí no. “*
- B2 7. PK: „*To je zajímavý, no. No ale, líbí se mu tam?*“
- B2 8. Paní B: „*Je spokojenej. My by sme potřebovali, aby chráněný bydlvní fungovalo i o víkendu. A ted' jako, určitě bysme nevyužívali každej víkend, ale, aby měl tu možnost protože on, s náma, být, nechce. A je to přirozený, bude mu dvacet. Tak myslím si že ted'ko jak by byla taková fáze, jeden víkend v měsíci, úplně přijatelný aby prostě si užil s mámou a s tátou a s bráchou.*“
- B2 9. PK: „*Hm, no. Tak můžu mít takovou prosbičku k tomu malování? Vzpomínáte si jak ste minule malovala taky?*“
- B2 10. Paní B: „*Tak to si nevzpomínám, moc ne.*“
- B2 11. PK: „*Já sem byl myslím u vás doma tehdy.*“
- B2 12. Paní B: „*Ano.*“
- B2 13. PK: „*A, já vám k tomu dám takovej dle papír, jo? Naposledy sme se bavili o tom, že tam je vlastně to sluníčko mráček jo? že voni byly až tady a my sme se bavili o tom že by bylo potřeba trošku jakoby to zúžit aby, aby ta osa byla jakoby delší, ten prostor pro to. Tak, já bych vás poprosil, jestli byste mohla zkusit namalovat vlastně takovou tu křivku podobnou jako minule, jo? Ona nebude, nebude stejná, jo? Ale měla by to bejt vlastně, křivka, křivka jako života, vašeho s Broňou od nějakýho očekávání třeba, od toho těhotenství, je tam mínus jednička, až po, až po současnost jo? Tak klidně, já vám pučim tadytu modrou asi, klidně tam napište Broňovi bude ted'ko dvacet? Tak tam napište, tak devatenáct, ted'ka je mu ještě devatenáct, tak devatenáctku. No a, ta křivka by měla bejt vlastně taková nějaká jakoby, časová osa, samozřejmě je to plus mínus nemusí to bejť nějak tak jako přesně. Tak jak vlastně ste to ptožívala vlastně, co se podařilo, jestli bylo nějaký trápení zase naopak, a tak no. Klidně, klidně si tam nechte*

ňáký místo, vlastně nás bude zajímat hlavně, hlavně to období vlastně kdy sme se neviděli od toho roku dva tisíce deset, jo takže klidně, klidně si tam nechte třeba ve třetině papíru místo aby se vám to tam věšlo vlastně i jakoby ta, těch osm let co bylo teďka, jo? “

- B2 14. Paní B: *„Jo, takže to by bylo přibližně tady vocad’ asi. Dobře, takže mám začít?“*
- B2 15. PK: *„No, můžete, můžete.“*
- B2 16. Paní B: *„Tak začátek byl jako bych řekla hodně jako sluníčkovéj, protože to bylo jako jasný že něco není v pořádku, ale Broňa bylo, bylo jako fantastický mimínko, úžasný. Díky tomu, že vlastně měl prodlouženou novorozeneckou žloutenku tak byl hodně spavý. Díky tomu že měl posunutou inervaci, tak za to vůbec nevěděl že má hlad, nebo že má prdíky, nebo že mu rostou zuby takže, to bylo úplně jako pohodový mimínko. No, tak já nevím kolem těch, si to ňák rozvrhnu, když tohleto máme když mu bylo aa kolik? dvanáct. Tady bych řekla že to de tak jako z kopce jo, zrovna tu, tuto chvíli, co ste přišel, potom víkendů řekla že sem někde tady. Jo? takže úplně prostě, že sem včera i mám pocit jako že sem jako celkem selhala, prostě sem to už neustála.“*
- B2 17. PK: *„Dneska je pondělí vlastně?“*
- B2 18. Paní B: *„No, no, ano. Takže (smích), z toho nebudu vycházet jako.“*
- B2 19. PK: *„Zkuste ňák celkově jakoby.“*
- B2 20. Paní B: *„No, tak jako, takže to má ňák jako prostě,“*
- B2 21. PK: *„No, no, podle vás, podle vás, jak tam dou ty důležitý ty a pro Broňu.“*
- B2 22. Paní B: *„A tohleto sou ty úplně nejpohodovější dny?“*
- B2 23. PK: *„No, to je to sluníčko,“*
- B2 24. Paní B: *„a tady je zase ten,“*
- B2 25. PK: *„ten ten mráček.“*
- B2 26. Paní B: *„Dobře tak jo, tady tak dejme tomu do těch dvanácti let, celkem stabilní, chodil, tady kolem toho třetího roku už sem si začalo jako víc uvědomovat že to, není všechno až úplně ideální.“*
- B2 27. PK: *„Jak se to tady začíná lámat dolů, tak to je třetí rok?“*
- B2 28. Paní B: *„No. Přijde mi to jako. I se snažim to tak na tý tý se držet tak ňák jako chronologicky. Že tam to bylo takový jako náročný. No a postupně to šlo prostě tak jako dolu a dolu a dolu .(pousmání) Tady nastoupil do školy, to bylo docela takový jako pořád stabilní a, tady kolem toho dvanáctýho*

roku pak nastoupila, jako měl předčasný nástup puberty, tak, tady se posunu zase kousek níž. No tady už to potom teda, po tom dvanáctým roku jako šlo hodně, dolů a teď je to tak, zas takovej jako dlouhodobej setrvalej stav, ale čas od času než nastoupil tady do toho Brčálníku to bylo jako hodně náročný pro všechny. Pořád se dostávám do toho pozitivna ale jó jako, asi jo prostě já sem to dycky vnímala tak, jako prostě náš, náš úděl a prostě, čelit tomu, no a tady potom (smích) ten propad, no tak asi tak, no. “

- B2 29. PK: *„No, dobře. Zkuste mi to popsat. Tenhle ten první zub, to je teda, to sou vlastně ty tři roky. A tam, tam vlastně bylo co, tady?“*
- B2 30. Paní B: *„Tam sem začala jako mnohem víc, jako logicky sem věděla že jako není všechno v pořádku, ale tady u toho třetího roku sem najednou jako mnohem víc začala vidět ty rozdíly mezi ostatníma tříletýma dětma a Broňou. Začal chodit do stacionáře, tak že jako ve stacionáři když byl tak to bylo jako, celkem pohoda, fakt jako úžasný, příjemný takový, pak měl nastoupit do školy a, tam prostě byla taková ta situace kdy sem přišla do tý Růzveltky a, viděla sem tam ty osmnáctiletý habány a, tam sem si najednou uvědomila že tohle, je moje budoucnost. Do té doby sem to pořád brala tak že, jako jó, je to Broňa, má trošku opožděnej jako vývoj, a to, ale pořád sem nějakým způsobem si myslela že, se to prostě srovná. Že on se dovívine a že se to srovná a tady najednou v Růzveltce sem si uvědomila že, že se to nesrovná. Tak s tím bylo jako docela těžký se popasovat. Ten život v tý Růzveltce ale zas naopak byl pěkněj.“*
- B2 31. PK: *„A ta Růzveltka, to je tohle?“*
- B2 32. Paní B: *„No, to je tohle kolem toho šestýho roku.“*
- B2 33. PK: *„Jo, nástup do školy, jasně, hm.“*
- B2 34. Paní B: *„Takže tam jako ty roky v tý Růzveltce byly fakt jako pěkný. To bylo, byla sem tam navázaná na tu komunitu těch rodičů, matek, personálu a takže tam to bylo, dobrý a pak přišla ta předčasná puberta kdy začal být jako víc agresivní a víc se vymezovat a, to už začalo být náročný, to bylo právě někdy po tom dvanáctým roce. “*
- B2 35. PK: *„To je ten třetí zub, tady?“*
- B2 36. Paní B: *„Nó, no. Á, vod té doby to tak prostě jako bych řekla že to zas bylo celkem, celkem stabilní jasně vobčas výkyvy, frustrace nebo tak, ale, ale pak přišlo to, radik, zásadní teda kdy, už ani můj muž to nedokázal jako zvládat, tak sme se domluvili na tom chráněným bydlení a, v chráněném bydlení on je velmi spokojený, jenom teď na mě prostě přišla zas taková jako, frustrace z toho že už to trvá moc dlouho a že to přece někdy musí zkončit. Protože ta puberta vlastně trvá už jako, víc než pět let vlastně asi jo? Nebo to co žijeme teď jako takovou tu drsnější tak to je fakt jako těch pět, no, čtyři pět let. “*

- B2 37. PK: „A tady ten čtvrtý tub, to je vlastně ten rok dva tisíce patnáct? “
- B2 38. Paní B: „Jo, jo, jo, jo, to bylo, ano. A tohle je současnost (pousmání).“
- B2 39. PK: „No, no, a zkusili bysme teďka namalovat eště, jednu křivku a, jestli si na to vzpomínáte, nebo ne, to by byla křivka, to by byla křivka Broňy vlastně. Jak Broňa vlastně ten svůj život jakoby prožívá, jak, jak to vnímá on z jeho pohledu?“
- B2 40. Paní B: „No Broňa je happy! Broňa je happy, tam jako prostě, k tomu? do toho?“
- B2 41. PK: „Zkuste to přes to, do toho, já vám pučim jinou barvu.“
- B2 42. Paní B: „No, já nevim asi jestli sem objektivní, ale já si neuvědomuju že by měl Broňa nějaký vysloveně jako.“
- B2 43. PK: „No tak objektivní to nebude asi, to si my jen tak můžeme myslet, jak jak myslíte vy no, podle, podle vás no.“
- B2 44. Paní B: „Broňa je prostě happy (zvuk čáry po papíře), tam jako, jemu vo nic nejde (smích), jemu vo nic nejde. Jemu de jenom o to prostě vyšťavit mámu a tátu a když se mu to daří, tak se mu rozzáří takovej neuvěřitelnej na tváři jako.“
- B2 45. PK: „Jo takle? Jo, no, jako, to je zajímavý, no.“
- B2 46. Paní B: „Říkali v chráněném bydlení že, Broňa má dar na to, vycítit u každého člověka, co mu vadí. A na tu strunu potom Broňa hraje. Á, doma jako většinou sme se snažili ty věci jako ustát různý jako jeho reakce nebo pokusy šokovat, vždycky sme se snažili je ustát. Ale ne vždycky se to podaří takže když pak přijde, když prostě poprvé plivnul a přišla reakce: Broňo, nedělej to, tak v tu chvíli, prostě začal, přitvrdil a už nebyla cesta zpět. Nakonec to můj muž zkusil jako vobrácenou psychologii, to fungovalo čtrnáct dní: plivej, no jasně plivej, ještě víc plivni A von prostě: ee, ne, ne, nebudu. To trvalo čtrnáct dnů, vod tý doby už nefunguje ani to. A, no takže Broník má tenhle dar a opravdu ho velmi účinně jako používá. Sice má jako oficiálně IQ do padesáti ale sou věci na který je velmi chytrý. Ale mys, jako pokud mám mluvit za Broňu, tak já bych řekla že on je velmi spokojený.“
- B2 47. PK: „Hm, no jo, Á jak vypadá ten váš víkend třeba s Broňou, doma?“
- B2 48. Paní B: „V pátek odpoledne před pátou hodinou ho vyzvedávám. Má rituál, chce abysme spolu jezdili vyzvednout tátu do práce autem. A, někdy to dělám, někdy prostě jako trest že to teda jako neudělám. Ale jo, tenhle pátek sme jeli i s tátou jako pro tátu do práce, pak jedeme domů, doma, vlastně mě akorát vysaděj a manžel každěj pátek z Broňou jede třeba do Kauflandu nebo do Tesca á na nějakej jako základní nákup. Broňa to má jako rituál. Nejde o to že potřebujeme nakoupit ale je to pro něj jako rituál.“

Takže pak přijedou, něco vyložíme, jak se vleze do dveří, tak se povze prostě Broňa zlobil, Broňa plival, plive, prdí venku mezi lidma, má jako úplně schválně to dělá a prostě to provokování no. A potom doma tak jako různě prudí, von vlastně nemá žádný zájmy, nesedne si že by maloval, nebo něco skládal, když mu zapnu televizi co má oblíbený jako teďko tam dávaj Walker Texas Rangers to měl vždycky hrozně rád. Je rád že to tam vidí, ale prostě si nesedne k tomu nesleduje to. Svého času i fungoval docela u počítače, dycky si něco pouště na Youtube různý videa, třeba Halinu Pawlowskou, nebo, nebo Jitku z kouzelný školky, a to ho jako bavilo. A to úplně jako odeznělo. Docela bych byla ráda kdyby byl lehce závislej na počítači (smích), to bysme měli klid. Tam toho devítiletýho, toho musíme honit od počítače a Broňu bych honila k počítači. Ále to Broňa vlastně se doma tak jako vod ničeho k ničemu, nic vlastně jako nedělá. Á, i když se mu snažíme nabízet nějaký aktivity, tak to odmítá jo? Takže chápu že se nudí a vo to víc jako prudí. Večer, tak voni se vracej většinou kolem sedmý třeba jako z toho Kauflandu nebo tak, á, pak si dá aspoň nějaký jídlo nebo když se něco koupí jako že má rád třeba perníky nebo takovýhle věci á, kolem odmy de do postele. Má dostává teda Risperidon, to má teďko asi tři roky a potom eště když je doma tak dostává melatonin spánková hormon na přírodní jako teda bázi. Á, protože nám dycky v noci, von spí jako teda v ložnici, se mnou, má tam svůj takovej kout, má tam komodu, má tam svou postel všecko, ale musí o něm bejt přehled, musíme prostě o něm mít přehled. Takže jako spí tam se mnou a ono se nám stávalo že hrozně moc jako vstával a cestoval. A já sem samozřejmě byla okamžitě vzhůru takže to bylo jako třeba pětkrát za noc kdy jako, já sem teda chodila do práce a o ani o víkendu sem se nevyspala jo? Jako že člověk jako nemá kdy jako relaxovat nemá kdy dobíjet ty baterky. Takže sem, tak manžel pak jako přišel s tím melatoninem tak sme vyzkoušeli a Broňa pak začal prostě pěkně spát. Á, to je jako velký plus pro mě, že se můžu jako o víkendu vyspat pořádně a ráno pak Broňa vstává, vlastně to má tak že když vstanu já, vstává automaticky rovnou on. Takže když já vstanu v šest, von okamžitě vstane v šest takže, no a ráno pak ráno chce kafe vobčas jako něco sní k snídani, s tím jídlem doma zlobí, ve Sluníčku baští úplně bez potíží ale doma si tak jako vybírá a když vařim rejži tak on si jí dá stranou na sladko že si tam dá cukr, my vostatní doma to máme třeba s masem nebo ty těstoviny musim mu dát na stranu von si do toho dá třeba kakao nebo skořici a někdy to ani nesní protože si tý skořice tam dá moc. A vlastně c rámci sobotního dopoledne s nim manžel zase vyráží někam. Třeba my bydlíme v Kyjích takže třeba do Tesca na Skalku a sou třeba tři hodiny pryč abych já mohla doma trošku něco udělat. Aby byl ten byt jako volnější. Á, no a pak pak odpoledne zase maji nějaký program, buď někdo přijde na návštěvu nebo k někomu jedeme, nebo jedou k manželovi do práce a tam si dá Broňa třeba kávu z kávovaru a je to jenom jako rituál pro něj a zas je to jenom o tom dostat ho z toho bytu aby teda se jako unavil a aby měl-. Kdysi jezdívali vlakem, každéj víkend, byly třeba tři čtyři hodiny pryč že sedli u nás na vlak jeli do Bubenče a i tak různě, to Broňa miloval. Ale začal se, prostě v těch hromadných prostředcích se začal chovat opravdu jako nevhodně a připoutával tu pozornost že už prostě manžel neměl sílu na to s nim jako, tohle podnikat. Tak, teď je to vázaný na to že prostě sednou

spolu do auta a někam dojedou. Přežije manžel, přežije jako nákup v Tesco nebo v Lídlu a zas jako jedou domu. Takže tý náplně jako Broňa tolik nemá říkám doma nevytváří vůbec nic. No takže teď je to všechno takový jako hodně stereotypní, vím že je to pro něj nuda ale vlastně jako nám nedává moc možností abysme něco jako podnikli. V létě sem když sem měla volno tak sem byla s voběma klukama doma sama že manžel chodil do práce, to sem se fakt jako s nima sbalila, jedna dcera se nám vodstěhovala do Krkonoš, tak sem se sbalila, sedla do auta a vodjela sem s nima do Krkonoš. Cesta tam a nazpátek, a my sme tam neměli kde spát takže opravdu sme prostě absolvovali hodinu a tři čtvrtě do Krkonoš, tam sme dvě tři hodinky pobýli s Aničkou a s jejím se psem na procházce a na zmrzlině a tak a zase sme sedli do auta a jeli jako domu. No, protože prostě, už to byla jako ponorka pro nás pro všechny takže sem se snažila dělat nějaký takovýhle jako, výlety a to to si moc užíval to byl jako moc spokojenej. Jinak v autě je Broňa většinou, cestuje rád, no, plive, plive, máme poplivaný auto, ale když jedeme takle dálkovou jízdu tak většinou se nechá tím, tou jízdu jako, ukolébat že je takovej vyklidněnej. Nó, pak vlastně, proč sme úplně to chráněné bydlení taky, nastal stav totiž, že, nás Broňa podpálil. A byl jako takovej impuls něco jako pro to dělat. Protože Broňa si šel, normálně si zalezl k sobě jako, do postele, po vobědě, klasika si šel jako odpočinout, to bylo právě v tom roce dva tisíce, nebylo to dvanáct. Patnáct nastoupil tak to bylo čtrnáct, dva tisíce čtrnáct. Eee, a Broňa za mnou přišel a něco jako říkal: Broňa udělal a to a já sem koukala to von říká jako dost často že Broňa něco udělal, a najednou sem slyšela jako ječet kočku a si říkám: ty von udělal něco naší Růže protože ta už měla díky němu dvakrát zlomenou nohu, ale pak sem otevřela dveře vlastně do toho pokoje a tam byl jako náš kocour a díky němu sme teda nevyhořeli úplně protože přivolal, jak mě přivolal a já sem v otevřela ty dveře a viděla sem v rohu ty plameny tak sem začala okamžitě jednat a to byl takovej jako, zase jako spouštěč toho že, eee, to takle prostě jako už dál nejde že už, “

B2 49. PK: „Jo, jasně no.“

B2 50. Paní B: „To bylo v květnu. Dva tisíce čtrnáct a potom sem jako hledala nějaký jako zařízení, vono jich jako není úplně hodně, á, měla sem vod jedny maminky z Růzveltky právě jako informaci o tom že tam kousek od nás je tohle chráněné bydlení že dělají tábory tak sem si je oslovila a jestli by s nima Broňa mohl jet na tábor a tak nějak prostě jako navázat se na na na tu, na ty lidi tam a aby sme o sobě věděli a voni si tam Broňu vzali na dva dny jako přes tejdén na vyzkoušení jestli by nerozhodil ostatní klienty, byli z něho nadšený což jako všichni lidi okolo sou z Broňy úplně nadšený, von je skvělejší, on je spontánní, komunikativní, rád je jako je ve společnosti von je v tomhle to je skvělejší lidi ho všichni kolem milujou ale, doma nás týrá. No tak voni z něho měli velkánskou radost a pak vlastně průběžně pani ředitelka volala jestli bysme jako to promysleli, jestli by Broňa mohl nastoupit a tak no.“

B2 51. PK: „Jo, jo. No tak to je zajímavý. To je-.“

- B2 52. Paní B: „*Takže sme měli neuvěřitelnou kliku, že měli místo, že měli vo Broňu zájem protože ta maminka která na ně dávala kontakt tak říkala že jejího, jejího syna nechtěli, že byl jako až moc, autista. To už je tolik? No jo už je půl třetí. Tak, tím jako řekli ty ne tak u nás to tak jako sedlo že během jednoho týdne sme se rozloučili, ukončili jednu školu v Růzveltce a během jednoho týdne přesun do další školy. Budem ještě malovat?*“
- B2 53. PK: „*No, ještě něco málo, ještě něco málo.*“
- B2 54. Paní B: „*No tak jestli budem ještě malovat tak možná jo, a pak bych se přesunula nahoru aby nás tady děti moc nerušili, a tam už nebude možnost protože tam sou nízký stoly.*“
- B2 55. PK: „*Jasně, tak já vám pučim novej arch, a, pučim vám zelenou, no á, my sme něco podobnýho dělali už minule a jako mě minule zajímala minulost, tak teď mě, zajímá mě budoucnost. A chtěl bych se vlastně zeptat tak nějak obecně, jaký máte plány do budoucna, jako v rodině, na co se těšíte, jestli máte třeba nějaký obavy taky a, takže todle je tady vlastně ten rok dva tisíce osmnáct jo. No a, tadydle jako rok není ale, já tomu říkám tak jako sci-fi jo? To není sci-fi ale, představte si, že uplyne vode dneška deset let jo? Představte si náš rozhovor za deset let, o čem, o čem bysme si vlastně povídali, jakej by to byl příběh vlastně teď sme mluvili o těch letech co byly odo toho roku dva tisíce deset jo? A o čem bysme povídali, kdyby kdyby vlastně ještě sem se třeba vozval někdy, třeba řekete: už né, žádný rozhovory a tak, ale, jo? Jestli, myslim tak jako za normálních okolností jo? Nemyslim žádněj horor nebo naopak ani to sci-fi žádný nějaký že by naopak, vymyšlený, ale prostě tak tak normálně prostě, co by ste si vlastně přála, jak by to mělo bejt, mohlo bejt, jaký by tam mohy bejt třeba překážky, co by se mohlo stát, co by se mohlo podařit, jo? A, jak by to tak mohlo bejt no.*“
- B2 56. Paní B: „*V souvislosti s Broňou já pořád jako věřim, že ta puberta musí někdy skončit. Je jasný že u nich všechny ty fáze jsou jako mnohem na delší čas než u standartních dětí, ale, tak já sem přesvědčená o tom že ta puberta skončí a že, v momentě kdy se mu přestanou prostě plašit ty hormony, tak on se trošku vyklidní. Na to spoléhám. Na tu iluzi se upínám (smích). Někdy mám pocit že je to jenom moje iluze ale.*“
- B2 57. PK: „*Ne, to není iluze, ale rozumná úvaha.*“
- B2 58. Paní B: „*No jo, ale jak dlouho to může trvat, nevim. To nedokážu asi prostě říct. Moje představa by byla že, ve dvaceti letech už i, kluk mohl být natolik jako vybouřený že by mohl jako začít fungovat trošku jako racionálně nebo jako konstruktivně nebo no. A takže když máme teď dva tisíce osmnáct tak.*“
- B2 59. PK: „*Zkuste si klidně tady napsat třeba ten rok dva tisíce osm tak na konci a, zkuste no, je to těžká otázka, ale, třeba nějaký plány, přání a tak.*“

- B2 60. Paní B: „*Jo, tak, teď se nacházím tady dole no, tady dole. A, musím být jako trošku vobjektivní, je jasné že to prostě nepude takle jako z fleku, takže počítám s tím, že to prostě ještě nákej čas jako vezme, ta jeho puberta, ale věřím že, tohle je deset let, pět let, tak ať si to zase nenatáhnu moc dlouho (smích), tady udělám takovej jako výkyv vlastně, no to ne, “*
- B2 61. PK: „*Klidně, klidně,“*
- B2 62. Paní B: „*Ale nemyslim si, nejsem si jistá, jestli je reálněj, že bych si najednou uvědomila jako: uau! Tak to jako pochybuju. Já to vezmu nájk jako tak pozvolna, dejme tomu že, pět let, to sem se odsoudila jako k dalším pěti letům puberty, ale, to teda nevím no. Á, le, jako věřím tomu že prostě až ta puberta přejde tak se to zase jako zastabilizuje a v roce dva tisíce dvacet osm opravdu jako očekávám že bude už puberta pryč, že už budu i babička, možná několikanásobná, tahle školka bude moje a budu velmi spokojená. Ne, za deset let ještě moje nebude, ale už bude tak z půlky moje no. No, takže asi jo, no, asi, člověk musí bejt pozitivní musí jako.“*
- B2 63. PK: „*No, jasně. A vy s tou školkou tady něco chystáte? Jestli se teda můžu zeptat?“*
- B2 64. Paní B: „*No, tak tohle je soukromá školka, já tady sem už šestým rokem, s kolegyní jsme vlastně spolumajitelky a založili sme ještě další takovou detašovanou třídu v Chabrech, to je lesní mateřská školka a, kolegyně, její manžel vlastně odkoupil tu provozovnu a ona se teďko stáhla do tý novy třídy, tam to vede ona a tudle školku mi jako přenechala a já to teď jejímu manželovi splácím. Takže, věřím že za deset let už to bude tak z půlky asi splacený. Ale tak jako pořád my sme s tou kolegyní hodně jako propojený, podmíkáme spolu věci takže pořád je to jako jeden celek ty dvě třídy á, pro mě není důležitý aby ta školka byla moje, jako, ale je pro mě důležitý když do něčeho dávám tu energii a, prostě, nájk se do toho nájk tak jako projektuju tak, je pro mě prostě důležitý aby to bylo trošku smysluplný a, aby to bylo, nevím no, mě jako chybí to slovo, jako není pro mě důležitý bejt majitelka, ale je pro mě důležitý, že mraky tý energie, kterou do toho dávám, že to není jako vyhozený do větru, že to uschovávám dál pro sebe a pro svojí rodinu. A už mi tady pracuje i dcera. A ta tu není proto že by tu byla tlačěnka, ale proto že je hodně dobrá, no. Jako nejde mi o to aby ta škola byla moje, ale říkám, po pěti letech co sme tady byly tak to bylo hodně náročnejch pět let a, a já si jako uvědomila že, mám li se prostě nadále tady na tom jako víc podílet, tak potřebuju mít jako nájký vlastní zázemí.“*
- B2 65. PK: „*Eště se vlastně zeptám, co Broňa a vlastně sourozenci?“*
- B2 66. Paní B: „*No tak, ségry vyletěly z hnízda, to jako už obě v osmnácti letech vylítly, tak Anička ta teďka na víkend třeba byla u nás, vidíme se tak po měsíci, buď přijede ona nebo my tam k ní. Jako s holkama on je jako tak spokojenej, hodně v pohodě a, Ondřeje vnímá jako soka, on ho miluje teda jak říká, že ho má hrozně rád, ale, ale přesto je to prostě sok a*

chápu, prostě žárlí a rozumím tomu protože, Ondra je ten, který mu vlastně, na Broňu jsme možná i my takový jako moc rázný, moc přísný, moc hnusný, protože se chová tak jak se chová. Kdežto na toho Ondřeje sme jako mírný milí rodiče, protože prostě jako, neprudí. “

B2 67. PK: *„Jak je Ondra starej vlastně?“*

B2 68. Paní B: *„Devět. Mu byly tři roky tehdy jak ste u nás byl.“*

B2 69. PK: *„Jo, jo, já sem ho tam asi viděl.“*

B2 70. Paní B: *„Takže, Broňa jako Ondrovi ubližuje takže Ondřej to má tak, že když má projít kolem Broňy tak si dycky vychytá ten moment aby jako proběh rychle a, někdy to samozřejmě jako se nedá uhlídat takže ho Vjota štípne, škrábne nebo tak, ale pak Broňa jako: ajajáj, Broňa zase přehnal a taková a na jednu stranu je vidět že ho to jako i mrzí, na druhou stranu, musí s tím on něco udělat. Já vim že ty emoce jako neumí zpracovávat, že je to pro něj jako těžký ovládnout ty emoce, von jako třeba, má někoho moc rád, jde ho obejmout a když ho pouští tak ho prostě škrábne. Že to není jako že mu chce ublížit ale že, je to vlastně z lásky, ale, Ondřejovi někdy chce fakt ublížit. A, i Ondra teda říká že ho nemá rád, někdy říká že ho nemá rád když je v takový tý fázi když mu Broňa ubližuje. Což jako chápu, má prostě právo na to.“*

B2 71. PK: *„Jasně, já se ještě kouknu co tu mám dál. No, my sme se vlastně bavili o tom jaký, co bysme si vlastně přáli nebo jaký by to mělo bejt a je třeba něco, něco jakoby čemz byste se chtěla na druhou stranu vyhnout nebo co byste nechtěla aby vás za žádnou cenu nepotkalo? Jakoby vlastně v životě s Broňou nebo jako s rodinou nebo tak?“*

B2 72. Paní B: *„Myslím si že jako ,můžeme být rádi a myslím si že si to voba s manželem dost uvědomujeme že ačkoliv je Broňa v rozvinutý pubertě, tak nemá žádný jako vysloveně touhy. Že díky tomu že má růstový hormon nedostatek jako růstovýho hormonu tak má i nedostatek toho těch pohlavních hormonů. Byť ta puberta začala vlastně jako před tím jakoby se to táhlo že těch pohlavních hormonů má hodně tak jich nemá dost a já sem jako docela ráda že nemusíme řešit takovýhle jako věci jako nějaký útoky, obtěžování jako takový. Tak to si uvědomuju že sem jako, v tomhle, si myslím že už sme to vyhráli že ve dvaceti letech věku když se to neprojevílo tak už se to neprojeví. Jo, to co někdy slyším vod kamarádek maminek jako s těma pubertálníma autistama tak to nebo i autistkama jako holčičkama tak, to je docela jako drsný. Tak tohodle my sme ušetřený teda. To je ten světlej bod, kterej musím vidět. A jinak, čeho by sem chtěla být jako ušetřena nebo co by, tak prostě třeba nějaký zdravotní komplikace nebo takový, tak to určitě bych jako nechtěla. Aby ten jeho stav se jako zastabilizoval a mohl nějak fungovat jako normální dospělý. A jinak mě nic nenapadá jako tohleto.“*

B2 73. PK: *„Tak u vás je to vlastně takový, přestože ta puberta tak Broňa je vlastně rád v tom domově že jo, to je supr no.“*

- B2 74. Paní B: „*Já ho tam potom v neděli ve osm večer vozím a on mi v neděli většinou neřekne ani: ahoj. Von prostě, vtevřou se dveře a fůůů, takhle. Kdežto v pátek si ho vyzvedávám odpoledne tak je to na něm prostě vidět že jako: nevotravuj.*“
- B2 75. PK: „*Má tam kamarády?*“
- B2 76. Paní B: „*Má. Von je kamarád s každým teda. Von, von má všechny jako kamarády. No má tam pár klientů který prostě prudí, takže toho jednomu, tomu strhává tapety, takže ten je na něj naštvanej ale Broňa je vysmátej no, na nákou reakci vod něho. Že ale jinak ho maj jako obecně rádi, no.*“
- B2 77. PK: „*Hm, hm, no. Eště, eště tady mám otázku, ta je navíc, tu sem tam dopsal propiskou teda. Jestli ste někdy přemejšlela o tom vlastně co bude eště eště dál jo? Třeba Broníkovi poradit i vy sama nebudete moc nebo, já nevím žejo, každej vo tom někdy přemejšlíme že jo, co bude až tady nebudeme a tak jo?*“
- B2 78. Paní B: „*Moc často o tom takle nepřemejšlim, a když začnu jo, tak se totálně rozložim (smích). Ále, jako, myslim si že, jo, Broňa určitě bude muset bejt v nějakym zařízení to jako je jednoznačný. Dost doufám že jako ten domov Brčálník, a oni už sou na to tlaky, aby byl celoroční i o prázdninách. Takže chápeme, že bude potřeba aby byl v týdenim zařízení. Myslim si, že všechny naše děti jsou vychovaní dost jako kvalitně a, když se vo tom vlastně s holkama bavíme tak oni počítaji s tim že jako se o Broňu budou jednou starat. Ale já bych nechtěla jako aby se o něj starali jako v tom, v tom dením režimu, budou mít svoje životy, svoje rodiny ale, že si ho budou třeba na víkendy někdy nebo tak, tomu věřím že to docela jako bude fungovat.*“
- B2 79. PK: „*No, jasně, jasně. Tak koukám jak sme ještě na tom.*“
- B2 80. Paní B: „*Taky je jasný že čím bude Broňa starší a starší tak nebude těch problémů s chováním tolik. Počítám že až mu bude já nevím, padesát, že začne jako vyhledávat zase přítomnost tý rodiny. Nebo mi to přijde takový jako, takovou mám prostě vizi, takovou mám jako představu že, teď je ten, teď je ten věk kdy chce bejt mimo tu rodinu a všude možně a pak že třeba přijde ten čas kdy se bude chtít jako vratet no.*“
- B2 81. PK: „*Tak že se bude zase jednou rád vratet prostě?*“
- B2 82. Paní B: „*Jo, jo. To nevím jestli bude v našich silách mu to vůbec umožnit protože jemu bude padesát a mě bude sedmdesát šest, kdo ví?*“
- B2 83. PK: „*Jo jasně, tak já tam dám pauzu. (nahore) A já se ještě zeptám teda na jednu věc protože, tak taky co z toho výde by mělo pomoct třeba i jinejm rodičům, jo? Když si zkusíte představit, že vlastně sou určitě někteří rodiče který jsou v podobný situaci jakoby před těma osmi lety co sme se*

viděli a, čeká je něco podobného, jo? Třeba ta puberta nebo tak, tak co byste jim poradila, jakou by si mohli třeba odnést zkušenost od vás?“

- B2 84. *Paní B: „Asi, asi to že, někdy opravdu může nastat čas, kdy bude třeba tu péči svěřit někomu jinému. Protože sem se, docela často sem se setkávala jako s rodičema že vlastně, se pokoušeli za každou cenu to všechno jako zvládnout, vydržet, ustát. A já sem, už tehdy když sme se bavili v tom dva tisíce dvanáct, tak si myslim že sem přesvědčená o tom, že sem i mluvila o tom že počítáme s tím, že přijde doba kdy Broňa bude muset jít do nějakého chráněného bydlení právě proto že, aby to trochu zmapovalo ten jako jeho vývoj jako standartní. Tak, někdy ty rodiče maj jako potřebu to všechno jako vydržet a zvládnout a že to není špatný prostě tu péči svěřit někomu jinému, že to není selhání. Že to není jako zbavení se té zodpovědnosti nebo tak, ale je to prostě o tom mít ten prostor trochu načerpat jako energii, síly, žít trošičku jinak protože s Broňou kdyby bylo teďko doma, kdyby nebyl v chráněném bydlení tak, vlastně nebudeme vůbec nic zvládat, protože ráno do školy, odpoledne ze školy a jako, celej tejden vlastně jako, i, i teďko je to tak že vlastně jako musíme když máme nějakou akci pokud to není vysloveně jako naše známí kteří Broňu znaj a přijímaj ho tak, buď na tu akci de manžel s Ondrou nebo du já s Ondrou, sme rozdělení. Jeden z nás vždycky musí zůstat doma s Broňou. No, á, le, přes ten pracovní týden si vlastně můžeme ten svůj život uzpůsobit jakkoli. A, vnímám to jako obrovský plus. Á, takže to si myslim že pro ty rodiče, by mohlo být dobrý jako, vědomí toho, že, to nemusíme ustát, zvládnout úplně všechno sami, že sou tady zařízení a odborníci a že to není jako zbavení se zodpovědnosti za to dítě ale je to prostě pomoc.“*
- B2 85. *PK: „Hm, jasně. Jestli ještě něco (hledám), no snad už máme všecko. Dokážete přesto něk odpočívat?“*
- B2 86. *Paní B: „Špatně právě že, špatně. Myslim si že to že sem se včera tak trochu jako sesypala, tak je právě jako důsledek toho že, jako paradox, teď sem říkala že je to fajn celý ten týden, tak, tím že vlastně, mám na starosti tu školku, tak já sem tak jako pořád v nějakým tahu, přídu domu, udělám si něco co je doma potřeba, večer třeba sednu na počítač pracuju zase pro školu a tak, a, že vlastně, se mi to stalo minulý týden že sem ve čtvrtek byla, úplně sem měla jako teplotu a v pátek sem zůstala doma a už mi bylo dobře. A vnímala sem to jak strašně ten pátek potřebuju. Že sem byla sama doma do půl pátý než sem jela pro Broňu a já sem si neuvěřitelně odpočinula, udělala sem si doma co sem potřebovala a byla sem tak strašně spokojená a i ten víkend sem zvládala jako, lépe. Než když prostě, každý ráno jako do práce, odpoledne z práce, syna jako kroužky a tak ale já mám, já má třeba jako čas kdyse tady votad' seberu ve dvě a vodejdu domu. Úterky, čtvrtky, pátky, můžu se sebrat po obědě a odjet jo? Můžu jako to, to, to můžu takže teď tenhle rok už to tak jako funguje že, tu možnost mám ale, donedávna to tak nebylo já sem vodsad' vodcházela ve čtyry v půl pátý a nebo nabrat dítě ve škole a domu tak, jako to můžu ale, vlastně tenhle víkend sem si jako na mě dolehlo to že vlastně člověk nemá moc toho svobodného času že, buď je práce nebo je Broňa, a, pak jako*

vodevzdáme Broňu a v pondělí zase do práce a v pátek zase jako nabrat Broňu. Takže no, nedá se úplně odpočívat no. Asi si to tady zařídím, že pátky budu mít volný no (smích).“

- B2 87. PK: *„No jasně. Já se ještě zeptám jenom technicky, tahleta Broňova křivka, ta je jakoby rovná, že jo?“*
- B2 88. Paní B: *„Jo, opravdu on je v nějakým jako setrvalým stavu, no.“*
- B2 89. PK: *„No, ona jako trochu klesá, to je jenom že se to, výtvarně nepovedlo?“*
- B2 90. Paní B: *„To je rovný. Já neumím udělat žádnou linii podle pravítka.“*
- B2 91. PK: *„Jasně, důležitější je stejně jak si tady vo tom povídáme. Já nejsem psycholog, ani to neumím, ani to nebude nikdo rozebírat jo?“*
- B2 92. Paní B: *„Eště mi řeknete, že sem psychopat. (smích)“*
- B2 93. PK: *„Ne to ne (smích). No, já se možná ještě zeptám, jaký to potom bylo doma, nebo takle, jestli si vzpomenete, první týden doma vlastně, nebo jak to probíhalo, když si Broňa zvykal na ten domov Brčálník, jestli šel hnedka na celý týden, nebo třeba, chodil na chvíli, pak zas nic a znovu?“*
- B2 94. Paní B: *„To bylo rovnou na celý týden, v neděli večer sem ho tam odvedla, v pondělí sem tam jela odpoledne na šestou hodinu abych je zacvičila s růstovým hormonem jak Broňa dostává, á, Broňa měl neuvěřitelnou reakci, voni přišli akorát z vycházky, á, Broňa viděl před Sluníčkem auto naše, takže vstoupil do Sluníčka a: máma domu ne. Ujišťoval se, že ho nepovezu domu. Jo? On tam naskočil neuvěřitelně spokojenej. Pro mě to bylo náročný. Ten první týden byl pro mě fakt těžkej. Broňa byl vlastně první dítě který nám vylítlo z hnízda. To nejpotřebnější dítě, který první vylítlo. A bylo to pro mě hrozně těžký jako, přijmout to, že s cizíma je mu líp než s náma. Ale bylo to tak, jemu opravdu bylo líp. Jo? Tak to ten první týden byl těžkej jako fakt tohleto přijmout, taky sem ze začátku jako trvala na tom že každé pátek si budu Broňovo prádlo brát domu a budu prát já, á, to byla prostě jenom ta potřeba něk ho opečovávat, po, po měsíci už mi to prádlo domu ani nedávali, já sem si ani neuvědomila že mi ho nedali a už mu normálně perou ve Sluníčku, ale bylo to pro mě asi jako taková ta, jedna poslední věc kterou pro něj můžu jako dělat no. Ale, po té co sem tohleto si vlastně jako odžila a, přijala to, že prostě potřebuje bejt mimo domov tak pak už sme si jenom užívali tu pohodu jako, naše dny získaly na neuvěřitelný jako kvalitě a uvolnění. Ten vod toho pondělka do pátku nebo už na nedělní ten nedělní večer když sme ho opravdu odvezli tak, to, si uvědomuju že, sme to jako tak jako lehce snášeli, že to bylo jako hrozně jako příjemný. Možnost prostě nadechnout, svobodně si prostě rozmyslet budu chtít, nebudu chtít, jak to budu chtít. Ted' už je tam, ted' už je tam, třetím rokem? No, tak už, ted' už bysme potřebovali aby byly i ty víkendy abysme zas jako pokračovali o level dál.“*
- B2 95. PK: *„Hm, jasně no. No a prázdniny, když domov nefunguje?“*

- B2 96. Paní B: *„Oni mají druhé a třetí týden v červenci jezděj na tábory.“*
- B2 97. PK: *„Jo takle!“*
- B2 98. Paní B: *„Takže to maj jako jeden čtrnáctidení tábor. Ten využíváme. Byť stojí jako Brčálník na celý měsíc, tak ten tábor stojí stejnou částku na čtrnáct dní, ale, to je prostě jedinejch čtrnáct dní kdy si můžeme udělat naší rodinou dovolenou, podniknout prostě něco s manželem a se synem jako rodina jako my všichni tři. Á, potom se vlastně střídáme, já mám dva týdny o prázdninách pracuju, tady, a jinak mám volno, a, ty dva týdny je tedy manžel doma s Broňou, to musíme jako vyk्रेjt, to se střídáme. A poslední týden v srpnu už je domov Brčálník otevřený. Tak to je pro mě velká pomoc protože poslední týden v srpnu já mám tady jako týden příprav na další školní rok a potřebuju bejt jako, tady bejt jako vod rána do vodpoledne, tak to je veliká pomoc. Takže z těch devíti prázdninových týdnů Broňa je tři mimo. A, může mít jako, s tou asistentkou některou jako se můžeme domluvit že jí Broňu přivezeme a on u ní bude, pobude jako pár dní nebo tak, ale pokaždý je to tisícovka za den. Á jako jeden rok sme to využili, že tam sme ho vodvezli kam, kam, k jižním Čechám, á, na tři dny jako a pak tam pro něj prostě manžel zase jako jel aby tady si mohl manžel trochu jako odpočinout protože já sem byla s Ondřejem někde. No tak, jo, to jako někdy využijeme ale pravidelně se to využívat taky nedá. Broňa si teda teďko už na chráněný bydlení vydělá, má příspěvek na péči a má invalidní důchod. ... Od roku dva tisíce sedmnáct, ne šesnáct, tak začal pobírat invalidní důchod. A v tuhle chvíli, on už si tydlety náklady pokreje sám a my je nemusíme dotovat, což je taky jako obrovská pomoc v tomhle směru, to musím říct, že je znát no. Protože před tím sme to vlastně čtyřma, pěti tisícema každej měsíc museli dotovat. A jako léto, to je prostě dycky mám pocit že buď to nepřežiju já nebo Broňa. Prostě jeden z nás to dycky nemá šanci přežít (smích).“*
- B2 99. PK: *„Už sem se na to ptal? Na co se těšíte v nejbližší době?“*
- B2 100. Paní B: *„V nejbližší době? Já nemám nic na co bych se těšila. Na ten tábor se těším, to určitě protože to bude zase jako čtrnáct dní že si budeme moct dělat úplně co chceme. A já si dávám takový ty malý cíle jako že neočekávám velký věci.“*
- B2 101. PK: *„Hm, hm. No tak jo. No a vlastně, Broňa v tom domově třeba, vychovatele, s nima je Broňa v pohodě?“*
- B2 102. Paní B: *„Hm, jo, jo. S nima funguje dobře. Tak jako má tendence vobčas někoho provokovat, nebo vyzkoušet co by na něj jako mohl zkusit, ale většinou sou to lidi který jako sou fakt proškolený a vědí jak s nim jako fungovat, jak s nim komunikovat a když se nenechaj vyvést z rovnováhy, tak von to pak už nemá potřebu zkoušet. Tak to zkouší na klienty, trháním parket nebo tak.“*
- B2 103. PK: *„Dobrá, no tak je to všechno.“*

B2 104. Paní B: „*Tak zas za deset let teda? (smích)*“

B2 105. PK: „*Tak, uvidíme (smích), já to vypnu...*“

Mimo záznam: Broňa nečte a nepočítá. Studuje jednoletý studijní obor na speciální střední škole a loni úspěšně propadl, aby mohl opakovat ročník a ještě jeden rok navíc se vzdělávat.

